

Nebinin Romanı

– Galip Argun · 26 Temmuz 2012

Uzun zamandır üzerinde çalıştığım Resul-ü Ekrem'in hayatını anlatan romanımın ön sözünü siz değerli dostlarla paylaşmak istedim. Sizden istirhamım yorumlarınızı esirgememeniz.

Uzun uzadıya bir nehrin bittiği noktada başlar hayat diye adlandırılan o mefhum. Bazılarının kayığı suya dayanıklı bir ağaçtandır, bazılarının ki akasya, kavak veya aklın tahayyül edemediği kereste türlerinden. Nehir, kaygandır, akışkandır. Durmaz durduğu yerde. Her dem akar da akar, üzerindeki katık eder önüne. Hiçbir şeyi gözü görmez. Söz dinlemez. Rüzgâra kulak vermez. Duygusu yoktur. Sevgisiyse tıpkı insanın içindeki kadar gaip... Sürüklenir gidersen bir ömür boyu da fark etmezsin nasıl gittiğini veya neyle gittiğini. Bazen fark etmene müsaade etmezler; sebepsiz ve nedensiz. Sorgulamaya kalkışırsan sıkı bir paylarlar önce seni, sonra gözüne mil çekerler ki bir daha görüp de sormayasın diye. Sakıncalı bir şeydir artık o saatten sonra soru sormak. Çünkü körsündür. Körelmiştir bakışların, gönlün, gözün. Aslında sorgulayarak yol alırsın o asi, hırçın, serkeş nehrin üzerinde. Her bir soruda bulduğun cevap yolunu aydınlatan fenerin olur binevi. Yalnızsındır. Tıpkı Yek olan gibi, teksin o kocaman kayığın üzerinde. Bazen başka bir kayıktaki kadına vurulur, onu kendi kayığına almak için tüm çabanı heba edersin de yine de başaramazsın. Başardığın zamansa ağyar kalırsın o kadar ikilemin, varlığın ve bütünlüğün içinde. Aslında varsındır, ama yok gibi hissedersin çoğu zaman. Nedenini ne tarif edebilirsin, ne de anlatabilir; çünkü tek olarak geldiğin dünyadan yine tek olarak gitmek zorundasın. Doğduğun andan, yalpalayarak büyüdüğün ana kadar küreksiz bir halde nehrin götürdüğü yere gidersen de gidersen. Dur durak bilmeksın. Yol yordam tanımaksızın. İstesen de anlayamazsın sistemi, gidişatı, hareketi, halet-i ruhiyyeyi. O kadar çetrefilli gelir ki sana suyun üzerindeki hayatın, her dem isyan edersin. Çoğu zaman vazgeçersin. Hatta bir köşeye çekilip olanı biteni seyretmek, oradan kimseye müdahil olmaksızın hayatı izlemek istersin. Ne buna iznin vardır, ne de diğer başka şeylere... Büyüyene kadar devam edersin o kayıktaki salına salına gitmeye. Ne zaman ki büyürsün, yüzündeki her bir tüy kıla, her bir kıl kalınlaşmış sakala dönüşür, işte o zaman kendi kayığına hükmetmeye başlarsın. Nehir büyür de büyür o zaman. Çünkü ters bir şeyler gidiyordur üzerindeki kayıktaki. Birisi elzem olan bir kuralı çiğniyor kayığına hükmetmeye başlıyordur. Eskisinden de fazla yalpalanır o kereste türünden kayık. Daha da farklılaşır billur görünen su, gümüşü ışıltılarla göz kamaştırır kayıklık. Büsbütün farklılaşır tozpembe gördüğün onca şey. Tecrübe, denilen o mefhum birden kürek olur kayığına ki hükmetmesini bilesin diye. Nasihat, rehberin olur çalkantı içindeki nehrin üzerinde. Söz, haber verir gelecek nesillere. Benim yaşadıklarımın aynısını bir daha yaşamayın diye. Herşeyinle örnek olursun da kendine örnek bulamazsın o umman büyüklüğündeki nehirde. Önce birini seçer, ona bir kusur bulursun, ardından ötekine bakar, onun bir yanlışını görürsün. Sessizce kendi kimliğini kendin tayin edersin. Söylemeye korkarsın bunu, ama yeri geldiğinde söylemeden de edemezsin. Herkes bir tamlamanın, sıfatın ruhuna büründürmeye çalışır kendini. Hâlbuki bilmezler ki, sıfat da, ruh da, kalbimizin derininde bir yerlerde bizim onu yeşertmemizi bekleyen kuru tohum misali durup durmakta. Kimi doğduğu toprakla adlandırılır, kimi su ile

sıfatlandırılır; ama gerçek ifade kalbindeki sevgi kadardır. Nehrin serkeşliğine alıştığın vakit başka tatlar ararsın kendine, ki aramalısın da. Sarp dağların en tepesinden bağırarak istersin dünyada gözün görmediği, elin hissetmediği diyarlara ya da ıssız bir adada tek başına kalmak ve hoyratça kükremek istersin; kalbindeki yedi katın yedincisinde kalan, kırk odanın kırkıncısında konaklayan ve kırk kilitle bağladığın o kırk dişli canavarın kırkinci dişine. Sen busundur aslında; her zaman kendiyi barışık, her dem en sonuncusunu yapma isteğiyle yanıp tutuşan ve asla istediğini yapamayan ya da yapma fırsatını bir türlü elde edemeyen... Çoğu ümitler, umutlar, yitip giden masallar gibi kaybolur gidersin hayattan sırf istediğini yapamadığın için ve belki de tarihe dahi kalmaz ismini şekillendiren harflerden herhangi bir tanesi. Yolcusundur işte. Hanın olmadığı, kervanın bulunmadığı, yolun dikenlerle döşendiği bir vakitte çıkmışsın yola. Gerçi kader kayıllı olduysa bu duruma, söze katre düşmez her bir nefeste... ama yorgunsundur. Vücudunun her bir çizgisi çıktığın yolda savrulan tozlarla doludur. Vücudunun her bir zerresi iştirak etmiştir bunca çileye, cefaya. Ne zaman ki görsen cefayı işte o zaman bilirsin vuslatın yakın olduğunu, olacağını, hatta yaklaştığını. Bu yola çıkmak için iki kişiye muhtaç olan bedenin...

...ölmek için sadece sana muhtaç. Düsturu bu olmalı kayığın üzerinde salınan her bir insanın. İkidenden, çoğulluktan, çetrefillikten doğan beden, yek olarak dünyadan göç edeceğini bilmeli her dem. Bilmeli ki ona göre almalı gardını. Güvenmemeli çınar gördüğü fidanlara, güvendiği bükülen belini de doğrultmalı, ki gerçek olanın sadece kendin olduğunu fark edesin.

Aslında ne doğusun, ne de batı, Ne yaşadığının, ne de yaşayabildiğin.

Her şey basit bir sevgiden ibaretse,

Her şeyi sevebildiğin kadarsın.